

Барановський Христофор Антонович

Барановський Христофор Антонович (нар. 19 грудня 1874, село Немиринці, Сквирського повіту, Київська губернія — пом. 7 травня 1941, Сан-Паулу, Бразилія) — відомий громадський і державний діяч на Наддніпрянській Україні; кооператор і фінансист; член Центральної Ради, Комітету УЦР, генеральний секретар фінансів.

Не маючи середньої освіти, завдяки своєму таланту фінансиста у двадцятидворічному віці став одним із лідерів українського

кооперативного руху, очолив Дзензелівське ощадно-позичкове товариство. До Першої світової війни і в добу відродження Української держави: 1907 року заснував і десять років очолював «Союзбанк» (центральну українську установу дрібного кредиту в Києві), з 1917 року — голова управи «Українбанку» (Українського народного кооперативного банку), з 1919 року — голова ради Центрального українського кооперативного союзу — Централу.

Протягом 14 років постійно проживав в Дзензелівці. 1911 року, разом з «Союзбанком», переїхав до Києва. Весь свій досвід як кооператора, банкіра, громадського і політичного діяча набув саме в Дзензелівці, невтомно працюючи на благо селян.

На Всеукраїнському національному конгресі обраний членом УЦР від кооперативних організацій. На Перших Загальних зборах УЦР (08.04.1917) обраний членом комітету. Входив до складу Київського губернського виконкому Ради об'єднаних громадських організацій. У створеному 15 червня 1917 р. Комітетом УЦР Генеральному Секретаріаті отримав портфель генерального секретаря фінансів (червень—серпень 2017).

29 червня 1917 р., під час зустрічі Генерального Секретаріату із делегацією Тимчасового уряду Росії та обговорення питання про УЦР як крайову владу й проблеми її фінансування, висловився проти паралельного оподаткування й збільшення оподаткування місцевого населення: «Ми

повинні отримувати гроші не шляхом надбавки, а шляхом асигнувань по бюджету, затвердженому крайовим органом — Радою».

16 липня 1917 р. Х. Барановський був членом української делегації на переговорах із Тимчасовим урядом щодо підписання Статуту вищого управління Україною, влітку 1918 р. — член української мирної делегації на переговорах із РСФРР та української комісії для укладання торговельних договорів із Центральними державами.

Протягом 1917—1918 рр. за редакцією Христофора Барановського в Києві видавалася кооперативна газета «Комашня». У 1919 р. — директор «Українбанку», радник Центрального українського сільськогосподарського кооперативного союзу, Всеукраїнського кооперативного страхового союзу. У травні 1920 р. — міністр фінансів УНР в уряді В'ячеслава Прокоповича.

Того ж року Барановський був змушений емігрувати за кордон. Недовго жив у Німеччині, потім переїхав до Бразилії. Очолював представництво всіх українських кооперативних союзів за кордоном, із 18 червня 1920 р. — Загальноукраїнське товариство економістів. Автор низки праць, присвячених українській кооперації та фінансовій системі.

Останні роки життя провів у Південній Америці, в Сан-Паулу, де відчував духовне пригнічення через сумний фінал визвольних змагань та розгрому тієї будови відновленого державного життя України й української кооперації, яким він присвятив найкращі свої задуми та велику творчу працю.

Помер і похований у Сан-Паулу 1941 року.